

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ বিনাশী শৰীৰৰ প্ৰতি মৰম থাকিব নালাগে, এজন বিদেহীক মৰম কৰা, দেহক দেখিও নাচাবা"

প্ৰশ্ন: বুদ্ধিক স্বচ্ছ (পবিত্ৰ) কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কি? স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ চিন কি হ'ব?

উত্তৰ: আত্মা-অভিমানী হ'লেহে বুদ্ধি স্বচ্ছ হয়। এনেকুৱা আত্মা-অভিমানী সন্তানসকলে নিজক আত্মা বুলি বুজি এজন পিতাক মৰম কৰিব। পিতাৰ কথাহে শুনিব। কিন্তু যিসকল মূৰ্খ বুদ্ধিৰ তেওঁলোকে দেহক মৰম কৰে, দেহকেই শোভিত কৰি থাকে।

ওঁম শান্তি। ওঁম শান্তি বুলি কোনে ক'লে আৰু কোনে শুনিলে? অন্য সংস্কাৰবিলাকততো জিহ্বাসূৰে শুনে। মহাত্মা বা গুৰু আদিয়ে শুনায়, এনেকৈ ক'ব। ইয়াত পৰমাত্মাই শুনালে আৰু আত্মাই শুনিলে। নতুন কথা নহয় জানো। আত্মা-অভিমানী হ'বলগীয়া হয়। বহুতে ইয়াতো দেহ-অভিমানী হৈ বহে। তোমালোক সন্তানসকল আত্মা-অভিমানী হৈ বহিব লাগে। মই আত্মা এই শৰীৰত বিৰাজমান হৈ আছোঁ। শিৱবাবাই আমাক বুজায়, বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি ভালদৰে থাকিব লাগে। মোৰ; আত্মাৰ কানেক্‌চন (সম্পৰ্ক) পৰমাত্মাৰ সৈতে। পৰমাত্মা আহি এই শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনায়, এওঁ (ব্ৰহ্মা বাবা) দালাল হৈ গ'ল। তোমালোকক বুজাওঁতাজন সেইজন (শিৱবাবা)। এওঁকো উত্তৰাধিকাৰ সেইজনে দিয়ে। তেন্তে বুদ্ধি সেইফালে যোৱা উচিত। ধৰিলোৱা পিতাকৰ 5-7 টা সন্তান আছে, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিযোগ পিতাকৰ ফালে থাকিব কিয়নো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব। ভাইৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। উত্তৰাধিকাৰ সদায় পিতাকৰ পৰা পায়। আত্মাই আত্মাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। তোমালোকে জানা আত্মা ৰূপত আমি সকলো ভাই ভাই। আমাৰ সকলো আত্মাৰ কানেক্‌চন এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে। তেওঁ কয় – মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। একমাত্ৰ মোৰ প্ৰতিয়ে মৰম ৰাখিবা। ৰচনাৰ প্ৰতি নাৰাখিবা। আত্মা-অভিমানী হোৱা। যদি মোৰ বাহিৰে অন্য কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ কৰা তেন্তে তাক দেহ-অভিমান বুলি কোৱা হয়। যদিও এওঁ দেহধাৰী (ব্ৰহ্মা বাবা) তোমালোকৰ সন্মুখত আছে কিন্তু তোমালোকে এওঁক নাচাবা। বুদ্ধিত তেওঁৰ (শিৱবাবাৰ) স্মৃতি থাকিব লাগে। তেওঁলোকে ভাই-ভাই বুলি কৈ দিয়ে কিন্তু সেয়া কোৱাতে সীমিত, এতিয়া তোমালোকে জানা আমি আত্মা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান হওঁ। উত্তৰাধিকাৰ পৰমাত্মা পিতাৰ পৰা পাওঁ। সেইজন পিতাই কয় – তোমালোকৰ ল'ভ (মৰম) একমাত্ৰ মোৰ প্ৰতি থাকিব লাগে। মইহে নিজেই আহি তোমালোক আত্মাসকলক মোৰ সৈতে বাগদান কৰাওঁ। দেহধাৰীৰ সৈতে বাগদান নহয়। অন্য যিবিলাক সম্বন্ধ আছে সেয়া হৈছে দেহৰ, ইয়াৰ সম্বন্ধ। এই সময়ত তোমালোক আত্মা-অভিমানী হ'ব লাগে। আমি আত্মাসকলে পিতাৰ পৰা শুনোঁ, বুদ্ধি পিতাৰ ফালে যাব লাগে। পিতা এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ আত্মাৰ) কাষত বহি আমাক ন'লেজ (জ্ঞান) দিয়ে। তেওঁ শৰীৰ লোনত লৈছে। আত্মাই এই শৰীৰ ৰূপী ঘৰলৈ আহি ভূমিকা পালন কৰে। আত্মাসকলে যেন নিজকে ভিতৰত গৃহবন্দী কৰি লয় – ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। হওতে মুক্ত হয়। কিন্তু এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি নিজকে এই ঘৰত আৱদ্ধ কৰি ভূমিকা পালন কৰে। আত্মাইহে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়, ভূমিকা পালন কৰে। এই সময়ত যিয়ে যিমান আত্মা-অভিমানী হৈ থাকিব তেওঁ উচ্চ পদ পাব। বাবাৰ শৰীৰৰ প্ৰতিও তোমালোকৰ অংশ মাত্ৰও মৰম থাকিব নালাগে। এই শৰীৰতো কোনো কামৰ নহয়। মই এই শৰীৰত কেৱল তোমালোকক বুজাবৰ কাৰণেই প্ৰৱেশ কৰোঁ। এয়া হ'ল ৰাৱণৰ ৰাজ্য, পৰৰ দেশ। ৰাৱণক জ্বলায় কিন্তু বুজি নাপায়। চিত্ৰ আদি যিবোৰ অংকন কৰে সেইবোৰক নাজানে। একেবাৰে মূৰ্খ বুদ্ধিৰ। ৰাৱণৰ ৰাজ্যত সকলো মূৰ্খ বুদ্ধিৰ হৈ যায়। দেহ-অভিমান আছে নহয় জানো। তুচ্ছ (নীচ) বুদ্ধি হৈ গৈছে। পিতাই কয় – যিসকল মূৰ্খ বুদ্ধিৰ হ'ব তেওঁলোকে দেহক স্মৰণ কৰি থাকিব, দেহৰ প্ৰতি মৰম ৰাখিব। যিসকল স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ হ'ব তেওঁলোকেতো নিজকে আত্মা বুলি বুজি পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰি পৰমাত্মাৰ পৰা শুনি থাকিব, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম হয়। এওঁতো (ব্ৰহ্মা বাবা) পিতাৰ ৰথ হয়। বহুতৰে এওঁৰ প্ৰতি মৰম জাগি উঠে। যেনেকৈ হচেইনৰ ঘোঁৰা, তাক কিমান সজায়। এতিয়া মহিমাতো হচেইনৰে নহয় জানো। ঘোঁৰাৰতো নহয়। নিশ্চয় মনুষ্যৰ দেহত হচেইনৰ আত্মা আহিছে নহয় জানো। তেওঁলোকে এই কথাবোৰ বুজি নাপায়। এতিয়া ইয়াক কোৱা হয় “ৰাজস্ব অশ্বমেধ অবিনাশী ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ”। ‘অশ্ব’ নামটি শুনি তেওঁলোকে আকৌ ঘোঁৰা বুলি বুজি ল'লে, ঘোঁৰাকে স্বাহা কৰে। এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ কাহিনী। এতিয়া তোমালোকক সুন্দৰ কৰি গঢ়ি তোলাঁতা পথিকতো এওঁ (শিৱবাবা) নহয় জানো।

এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি প্ৰথমে সুন্দৰ আছিলোঁ আকৌ শ্যাম বৰণীয়া হ'লোঁ। আত্মা যেতিয়া পোন প্ৰথমে আহে তেতিয়া প্ৰথমতে সতোপ্ৰধান হৈ থাকে আকৌ সতো, ৰজো, তমো অৱস্থাত আহে। পিতা আহি সকলোকে সুন্দৰ কৰি

তোলে। যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ অৰ্থে আহে, তেওঁলোক সকলো সুন্দৰ আত্মা হয়, পাচত কাম চিতাত বহি ক'লা বৰণীয়া (কুংসিত) হৈ যায়। প্ৰথমে সুন্দৰ তাৰ পাচত শ্যাম বৰণীয়া হয়। এওঁ (ব্ৰহ্মাৰ আত্মা) প্ৰথম নম্বৰত সৰ্ব প্ৰথমে আহে সেয়েহে সকলোতকৈ বেছি সুন্দৰ হয়। এওঁলোকৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) নিচিনা নেচাৰেল (প্ৰাকৃতিক, স্বাভাৱিক) সুন্দৰতো কোনেও হ'ব নোৱাৰে। এয়া জ্ঞানৰ কথা। যদিও খ্ৰীষ্টানসকল ভাৰতবাসীতকৈ সুন্দৰ (বগা) হয় কিয়নো সেইফালৰ নিবাসী হয় কিন্তু সত্যযুগততো নেচাৰেল বিউটি (প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্য) থাকে। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়ো সুন্দৰ হয়। এই সময়ত সকলো পতিত শ্যাম বৰণীয়া আকৌ পিতা আহি সকলোকে সুন্দৰ কৰি তোলে। প্ৰথমে সতোপ্ৰধান পবিত্ৰ হয় আকৌ অৱনতি হৈ হৈ কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ যায়। এতিয়া পিতা আহিছে সকলো আত্মাকে পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাবাৰে। গতিকে এজনক স্মৰণ কৰিব লাগে। দেহধাৰীৰ প্ৰতি মৰম ৰাখিব নালাগে। বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে যে আমি এজন পিতাৰ হওঁ, তেৱেঁই সকলো। এই দুচকুৰে দেখিবলৈ পোৱা যিবোৰ আছে, সেই সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যাব। এই দুচকুও শেষ হৈ যাব। পৰমপিতা পৰমাত্মাকতো ত্ৰিনেত্ৰী বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ আছে। ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিলোকীনাথ এই উপাধিবোৰ তেওঁ পাইছে। এতিয়া তোমালোকৰ তিনিও লোকৰ জ্ঞান আছে, পাচত এই জ্ঞান লুপ্ত হৈ যায়, যাৰ জ্ঞান আছে তেৱেঁই আহি দিয়ে। তোমালোকক পিতাই ৪৪ জন্মৰ জ্ঞান শুনায়। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজিবা। মই এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। মোক স্মৰণ কৰিলেহে পাৱন হ'বা অন্য কাৰোবাক স্মৰণ কৰিলে তেন্তে সতোপ্ৰধান হ'ব নোৱাৰিবা। পাপ খণ্ডন নহ'ব গতিকে “বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি বিনশন্তী” (অন্তিম সময়ত বুদ্ধিত পৰমপিতাৰ স্মৃতি নাথাকিলে বিনাশ হৈ যাবা) বুলি কোৱা হ'ব। মনুষ্যতো বহুত অন্ধশ্ৰদ্ধাত আছে। দেহধাৰীৰ প্ৰতিহে মোহ ৰাখে। এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। এজনৰ প্ৰতিহে মোহ ৰাখিব লাগে। যদিহে অন্য কাৰোবাৰ প্ৰতি মোহ আছে তাৰমানে পিতাৰ প্ৰতি বিপৰীত বুদ্ধিৰ হয়। পিতাই কিমান বুজায় - মোক; পিতাকহে স্মৰণ কৰিবা, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম হয়। তোমালোকে কোৱাও যে আমাক পতিতসকলক আহি পাৱন কৰি তোলাক। পিতাইহে পাৱন কৰি তোলে। তোমালোক সন্তানসকলক ৪৪ জন্মৰ হিষ্টী-জিওগ্ৰাফী (বুৰঞ্জী-ভূগোল) পিতাইহে বুজায়। সেয়াতো সহজ নহয় জানো। বাকী স্মৃতিত থকাটোৱে আটাইতকৈ কঠিন চাবজেক্ট (বিষয়)। পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হৈ থকাৰ ক্ষেত্ৰত কোনোৱেই পটু নহয়।

যিসকল সন্তান স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰত পটু নহয় তেওঁলোক যেন পণ্ডিত। জ্ঞানত লাগিলে যিমানহে পটু নহওঁক, যদি স্মৃতিত নাথাকে তেন্তে তেওঁ পণ্ডিত হয়। বাবাই পণ্ডিতৰ এটা কাহিনী শুনায় নহয়। পণ্ডিতে যিগৰাকী শিষ্যক শুনাইছিল তেওঁতো পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰি পাৰ হৈ গ'ল। পণ্ডিতৰ দৃষ্টান্তও তোমালোকৰ কাৰণে। পিতাক তোমালোকে স্মৰণ কৰিলে পাৰ হৈ যাবা। কেৱল মুৰুলীত চোকা হ'লে পাৰ হ'ব নোৱাৰিবা। স্মৃতিত থকাৰ অবিহনে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। এই সকলো দৃষ্টান্ত ৰচিছে। পিতাই বহি যথায়থ ৰীতিৰে বুজায়। তেওঁৰ (পণ্ডিতৰ শিষ্যজনৰ) নিশ্চয় হৈ গ'ল। এটাই কথা দৃঢ় কৰি ল'লে যে পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰিলে পাৰ হৈ যাম। কেৱল জ্ঞান থাকিলে, যোগ নাথাকিলে তেন্তে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা। এনেকুৱা বহুত আছে, স্মৃতিত নাথাকে, মূল কথাই হৈছে স্মৃতিত থকা। বহুত ভাল ভাল সেৱা কৰোঁতা আছে, কিন্তু যদি বুদ্ধিযোগ ঠিক নহয় তেন্তে দেহ-অভিমানত আবদ্ধ হৈ যাব। যোগযুক্ত হৈ থকাসকল কেতিয়াও দেহ-অভিমানত আবদ্ধ নহ'ব, অশুদ্ধ সংকল্প উদয় নহ'ব। স্মৃতি কেঁচা (অপৰিপক্ক) হ'লে তেন্তে ধুমুহা আহিব। যোগৰ দ্বাৰা কৰ্মেন্দ্ৰিয় একদম বশ হৈ যায়। পিতাই ৰাইট (শুদ্ধ) আৰু ৰঙ (ভুল)ক বুজিবলৈ বুদ্ধিও দিয়ে। অন্যৰ দেহৰ ফালে বুদ্ধি গ'লে বিপৰীত বুদ্ধি বিনশন্তী হৈ যাব। জ্ঞান বেলেগ, যোগ বেলেগ। যোগৰ দ্বাৰা হেল্থ (স্বাস্থ্য), জ্ঞানৰ দ্বাৰা ৱেল্থ (সম্পত্তি) পোৱা যায়। যোগৰ দ্বাৰা শৰীৰৰ আয়ুস বাঢ়ে, আত্মাতো ডাঙৰ-সৰু নহয়। আত্মাই ক'ব মোৰ শৰীৰৰ আয়ুস বৃদ্ধি হয়। এতিয়া আয়ুস চুটি আকৌ আধাকল্পৰ কাৰণে শৰীৰৰ আয়ুস দীঘলীয়া হৈ যাব। আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাম। আত্মা পবিত্ৰ হয়, সকলোখিনি আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। পবিত্ৰ নহ'লে তেন্তে পদো নাপাব।

মায়াই চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত সন্তানসকলক এলেহুৱা কৰি দিয়ে। সন্তানসকলে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ চাৰ্ট বহুত চখেৰে (আগ্ৰহেৰে) ৰাখিব লাগে। চাব লাগে যে মই পিতাক স্মৰণ কৰোঁ নে অন্য কোনো মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰ ফালে বুদ্ধি যায়। গোটেই দিন কাৰ স্মৃতি থাকিল অথবা মৰম কাৰ প্ৰতি থাকিল, কিমান সময় ৱেষ্ট (নষ্ট) কৰিলোঁ? নিজৰ চাৰ্ট ৰাখিব লাগে। কিন্তু কাৰো শক্তি নাই যে ৰেণ্ডাৰ চাৰ্ট (নিতৌ খতিয়ন) ৰাখিব পাৰে। কোনোবা বিৰল (অসাধাৰণ) জনেহে ৰাখিব পাৰে। মায়াই সম্পূৰ্ণ চাৰ্ট ৰাখিব নিদিয়। একদম এলেহুৱা কৰি দিয়ে। উদ্যম নোহোৱা হৈ যায়। পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা। মইতো সকলো প্ৰেমসীৰেই প্ৰেমিক হওঁ। তেন্তে প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰিব নালাগে জানো। প্ৰেমিক পিতাই কয় - তোমালোকে আধাকল্প স্মৰণ কৰিছা, এতিয়া মই কওঁ মোক স্মৰণ কৰা তেন্তে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। এনেকুৱা পিতা যি সুখ দিওঁতা হয়, কিমান স্মৰণ কৰিব লাগে। অন্যতো সকলো দুখ দিওঁতা হয়। সেইসকল কোনো কামত নাহিব। অন্তিম

সময়ত এজন পৰমাত্মা পিতাহে কামত আহে। অন্তিম সময় এটা হ'দৰ (সীমিত) হয়, আনটো বেহদৰ (অসীমিত) হয়।

পিতাই বুজায় - যথা স্বৰ্গীৰ্ণে স্মৰণ কৰি থাকিলে অকাল মৃত্যু নহ'ব। তোমালোকক অমৰ কৰি দিয়ে। প্ৰথমেতো পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীতি বুদ্ধি (বুদ্ধিত পিতাৰ স্মৃতি) থাকিব লাগে। যদি কাৰোবাৰ শৰীৰৰ প্ৰতি মৰম থাকে তেন্তে বাগৰি পৰিব (অধঃপতন হৈ যাব)। ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হৈ যাব। চন্দ্ৰবংশীত ওছি যাব। সত্যযুগী সূৰ্যবংশী ৰাজ্যকহে স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। ত্ৰেতাকো স্বৰ্গ বুলি কোৱা নহয়। যেনেকৈ দ্বাপৰ আৰু কলিযুগ, কলিযুগক বৌৰৰ নৰক, তমোপ্ৰধান বুলি কোৱা হয়। দ্বাপৰক তেনেকৈ কোৱা নহ'ব। আকৌ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্যোপ্ৰধান হ'বৰ কাৰণে স্মৃতিত থাকিব লাগে। নিজেও বুজি পায় - মোৰ অমুকৰ প্ৰতি বহুত মৰম আছে, তেওঁৰ আধাৰ অবিহনে মোৰ কল্যাণ নহ'ব। এতিয়া এনেকুৱা অৱস্থাত যদি মৰি যায় তেন্তে কি হ'ব। বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি বিনশন্তী। ধূলি-ছাঁইৰ পদ পাবগৈ।

আজিকালি জগতত ফেশ্বন (ধুন-পেচ)ৰ বাবেও বহুত সমস্যা হয়। নিজৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰিবলৈ শৰীৰক কিমান টিপ-টপ কৰে (প্ৰসাধন কৰি সুন্দৰ কৰি তোলে)। এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল কাৰো নাম-ৰূপত আবদ্ধ নহ'বা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ড্ৰেচ (সাজপাৰ) চোৱা কিমান ৰয়েল (ৰাজকীয়, মাৰ্জিত)। সেইখন হয়েই শিৱালয়, এইখনক কোৱা হয় বেশ্যালয়। এই দেৱতাসকলৰ আগত গৈ কয় - আমি বেশ্যালয়ৰ নিবাসী। আজিকালিতো ফেশ্বনৰ এনেকুৱা সমস্যা যে সকলোৰে দৃষ্টি ওছি যায়, আকৌ ধৰি পলুৱাই লৈ যায়। সত্যযুগততো চাল-চলন (আচৰণ) নিয়ম অনুসৰি হয়। তাততো নেচাৰেল বিউটি (প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য) নাথাকে জানো। অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কোনো কথা নাই। ইয়াততো দেখিলেই অন্তৰ আকৰ্ষিত হৈ যায় তেতিয়া আকৌ অন্য ধৰ্মাৱলম্বীৰ সৈতেও বিয়া হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকৰ হৈছে ঈশ্বৰীয় বুদ্ধি, পাথৰ (অপৰিত্ৰ) বুদ্ধিৰ পৰা দৈৱী (পবিত্ৰ) বুদ্ধিৰ পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও কৰি তুলিব নোৱাৰে। সেয়া হয়েই ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। তোমালোক এতিয়া ৰাম সম্প্ৰদায়ৰ হৈছা। পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱ একে সম্প্ৰদায়ৰ আছিল, বাকী যাদৱ হৈছে ইউৰোপবাসী। গীতাৰ পৰা কোনেও নুবুজে যে যাদৱ হৈছে ইউৰোপবাসী। তেওঁলোকেতো যাদৱ সম্প্ৰদায়ো ইয়াতেই বুলি কৈ দিয়ে। পিতাই বহি বুজায় - যাদৱ হৈছে ইউৰোপবাসী, যিসকলে নিজৰ বিনাশৰ কাৰণে এই মিছাইল আদি তৈয়াৰ কৰিছে। পাণ্ডৱসকলৰ বিজয় হয়, তেওঁলোকে গৈ স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। পৰমাত্মাহে আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। শাস্ত্ৰততো এনেকৈ দেখুৱাইছে যে পাণ্ডৱসকল গলি মৰি গ'ল তাৰ পাচত কি হ'ল? অলপো বোধশক্তি নাই। পাথৰ বুদ্ধিৰ নহয় জানো। ড্ৰামা (নাটক)ৰ ৰহস্যক কোনেও অলপো নাজানেই। পিতাৰ ওচৰলৈ সন্তানসকল আহিলে পিতাই কয় - অলংকাৰ আদি লাগিলে পিন্ধা। তেতিয়া কয় - বাবা, ইয়াত (এই শৰীৰত) অলংকাৰনো ক'ত শোভা পায়! পতিত আত্মা, পতিত শৰীৰক অলংকাৰে কি শোভা কৰিব! তাততো (সত্যযুগত) আমি এই অলংকাৰ আদিৰে সজ্জিত হৈ থাকিম। প্ৰচুৰ ধন থাকিব। সকলো একেবাৰে সুখী হৈ থাকে। যদিও তাত এইটো ফীল (অনুভৱ) হয় যে এওঁ ৰজা, মই প্ৰজা। কিন্তু দুখৰ কথা নাথাকে। ইয়াত খাদ্য শস্য আদি পোৱা নাযায়, তেতিয়া মনুষ্য দুখী হয়। তাততো সকলো পোৱা যায়। 'দুখ' শব্দটি মুখত উচ্চাৰিতোই নহ'ব। নামেই হৈছে স্বৰ্গ। ইউৰোপীয়ান লোকসকলে তাক পেৰাডাইজ (স্বৰ্গ) বুলি কয়। এনেকৈ ভাবে যে তাত গড়-গড়েজ (দেৱী-দেৱতাসকল) আছিল সেয়েহে তেওঁলোকৰ চিত্ৰও বহুত কিনি। কিন্তু সেই স্বৰ্গ এতিয়া কলৈ গ'ল - এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া জানা যে এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। নতুনৰ পৰা পুৰণি, পুৰণিৰ পৰা আকৌ সৃষ্টি নতুন হয়। আত্মা-অভিমানী হ'বলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোক আত্মা-অভিমানী হ'লে এই অনেক প্ৰকাৰৰ বেমাৰ আদিৰ পৰা ৰক্ষা পাব পাৰিব। পিতাক স্মৰণ কৰিলে উচ্চ পদ পাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কোনো দেহধাৰীক নিজৰ আধাৰ কৰি ল'ব নালাগে। শৰীৰৰ প্ৰতি মৰম ৰাখিব নালাগে। অন্তৰৰ মৰম এজন পিতাৰ প্ৰতিহে ৰাখিব লাগে। কাৰো নাম-ৰূপত আবদ্ধ হ'ব নালাগে।

(2) স্মৰণ কৰাৰ চাৰ্ট (খতিয়ান) বৰ চথেৰে ৰাখিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত এলেহুৱা হ'ব নালাগে। চাৰ্টত চাব লাগে -মোৰ বুদ্ধি কাৰ ফালে যায় ? কিমান সময় নষ্ট কৰোঁ? সুখ দাতা পিতা কিমান সময় স্মৃতিত থাকে?

বৰদান: বিশ্ব মহাৰাজন (সম্ৰাট)ৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সকলো শক্তিৰ ষ্টেকেৰে (জমা পুঁজিৰে) সম্পন্ন হোৱা যিসকল বিশ্ব মহাৰাজনৰ পদবী প্ৰাপ্ত কৰিবলগীয়া আত্মা তেওঁলোকৰ পুৰুষাৰ্থ কেৱল নিজৰ প্ৰতি নহ'ব।

নিজৰ জীৱনত অহা বিঘিনি বা পৰীক্ষাবোৰ পাছ কৰা (কৃতকাৰ্য হোৱা) - এয়াতো বহুত কমন (গতানুগতিক) কিন্তু যিসকল বিশ্ব মহাৰাজন হ'বলগীয়া আত্মা তেওঁলোকৰ ওচৰত এতিয়াৰ পৰাই সকলো শক্তিৰ ষ্টক (জমা পুঁজি) ভৰপূৰ হৈ থাকিব। তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো ছেকেণ্ড প্ৰতিটো সংকল্প আনৰ প্ৰতি হ'ব। তন-মন-ধন, সময়, শ্বাস সকলো বিশ্ব কল্যাণত সফল হৈ থাকিব।

প্ৰোগন:

এটা দুৰ্বলতায়ো অনেক বিশেষত্বক সমাপ্ত কৰি দিয়ে সেইবাবে দুৰ্বলতাবোৰক পৰিত্যাগ কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!